

Ordförande har ordet
20100-01-12

Under helgen som gick den 8-10 januari var vi några från styrelsen som besökte Hamar i Norge för att se på EM-tävlingarna i hastighetsåkning. Det var länge sedan vi arrangerade ett internationellt mästerskap i Sverige så för att se och lära lite om dylika arrangemang gjorde vi ett studiebesök.

Utomhus var det kallt – över 30 minusgrader – men inomhus i hallen var det stämning och behaglig temperatur. Av vad jag kunde notera när det gäller arrangemangen är att det krävs god kompetens och många idéella krafter för att dra runt ett arrangemang. Vidare givetvis ett antal inhemska åkare som är med och slåss om medaljer, då kommer publiken. Under första tävlingsdagen var det mycket folk och fram till viss given tidpunkt fantastisk god stämning. Men så föll en av de norska favoriterna och chansen till slutseger på herrsidan var vips borta. Andra tävlingsdagen blev därmed naturligen lite avslagen och publiktillströmningen betydligt lägre. Vi har i styrelsen diskuterat möjligheten att åter arrangera internationella tävlingar och vi kommer att skapa oss en uppfattning om vad det innebär ekonomiskt och kompetensmässigt. I grunden ser vi nämligen positivt på att Sverige återigen blir arrangör för internationella tävlingar.

En annan iakttagelse jag gjorde – säkert många med mig – var att nya nationer, framförallt på damsidan verkligen var framträdande. Jag tänker då främst på Tjeckien och där landet tog slutsegern med en av sina åkare. Vad jag vet finns inte de fysiska förutsättningarna i form av inomhushallar på hemmaplan för dessa åkare. Inte föreföll de heller vara utrustade med en kraftfull ledarstab, någon enstaka coach noterade jag bland en hopar av talangfulla åkare. Ändå var de verkligen framgångsrika. Någon dök upp i tonåren – hade aldrig deltagit i mästerskap förut- och placerade sig topp 10 på längsta distans! Fysiskt, vad jag tyckte mig se, smala små ungdomar utan dem muskelmassa jag i övrigt noterade som allmänt förekommande bland åkare. Var har vi förklaringen till detta! Nya träningsmetoder, gränsöverskridande samarbeten mellan discipliner eller vad? De delar som vi själva pekar ut som hinder för att få fram internationella åkare på damsidan – framförallt anläggningsidan och bristen på ledare och kvinnliga sådana - tycks också finnas i Tjeckien, ändå lyckas man. Här finns grund för, som det heter på företagsspråk, benchmarking, dvs att lära av det bästa. Jag förblir nog frågande tills jag noterar svar på iakttagelsen.

En ytterligare iakttagelse jag gjorde var den uppriktiga glädje många ledare från andra länder visade åt det faktum att Sverige upplevdes som på väg tillbaka till bra internationell nivå. Daniel Fribergs placering på 500 m var ju verkligen en god prestation som också uppskattades i hela den europeiska skridskovärlden. Det var också hårfint från att Joel Eriksson hade nått pallplats på 1500 m. Ett felskär i sista kurvans utlopp ställde till det. Detta förutan så undrar jag om inte vi hade fått ytterligare en topplacering.

Vintern har kommit ordentligt och som det ser ut kommer vi att få en fin säsong för långfärdsåkning. Det vore då ju verkligen roligt om Vikingarännen i år kan avslutas i Rålambshovsparken inne i Stockholm och med den uppmärksamhet som det skulle innebära. Överhuvudtaget så finns det goda förutsättningar för skridskoåkning runt om i landet. På vår hemsida finns en förteckning över möjligheter till skridskoåkning runt om i landet.

Närmast för dörren ligger nu dels OS med allt vad det innebär men också arbete i de olika grupper och projekt vi etablerat under förra året. När det gäller OS så har vi ännu inte helt hoppet ute för möjligheten att få representation även i Short Track. Någon tävling med toppresultat kan ge möjlighet. Låt oss i så fall hoppas på representation för denna del av vår verksamhet.

Vid föreningsträffen under våren kommer vi att få avrapporteringar från olika arbetsgrupper och projekt och detta ser jag fram emot med spänd förväntan.

Med vänlig hälsning
Roger